

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

TAVATAAN TALLILLA,

Sinttu!

TAMMI

Ruotsinkielinen alkuteos: *I stallet med Sigge*
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2020
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2020
Elinan päiväkirjan kuvat ovat piirtäneet Edvin Lemming ja Anni Bergström.
Suomenkielinen laitos © Tammi, 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-2161-8
Painettu EU:ssa

Sisällys

Päätösjuhla.....	5
Ikuisesti isosisko.....	17
Vihkimistilaisuus.....	22
Hoitajakokous.....	37
Joulukivaa aloittelijoille.....	46
Joulu.....	69
Viimein koittaa arki.....	78
Harjoitusravia.....	89
Valmennus jatkuu.....	104
Kuutamoratsastus.....	116
Uusi vuosi.....	133
Jatkuisipa kaikki ikuisesti.....	146

Päätösjuhla

Elinä siivoaa pulpettiaan ja järjestelee koulu-
tarvikkeita kasoiksi. Piirustuspinon päällim-
mäiseksi laitetaan kuva Sintusta, shetlannin-
ponista, jota hän rakastaa yli kaiken.

– Kyllä sä olet sitten
hyvä piirtäjä, Maikki
sanoo.

Hän istuu
Elinan vieressä.

– Joo, mutta mä en osaa piirtää muuta kuin hevosten päitä, Elina vastaa hymyillen.

– Onko sillä lopulla niin väliäkään? Maikki nauraa.

Luokan muita hevostyttöjä ovat Elinan ja Maikin lisäksi Anni, Esteri, Sara-Liina ja Roosa. He suunnistavat suoraan koulusta Siltakylän ratsastuskoululle monta kertaa viikossa ratsastamaan ja hoitamaan lempiponejaan. Lauantaisin he avustavat ratsastuksenopettaja Inkaa aloittelijoiden kanssa, ja sunnuntaisin he saavat pitää heppoja aivan kuin ominaan.

Tänään on syyslukukauden viimeinen päivä. Hevostytöt pälättävät keskenään joululoman varalle suunnitelluista jännittävästä jutuista. Inka on sanonut, että nyt ruvetaan treenaamaan suuriin kisoihin, jotka pidetään kesällä Tanskassa.

Sitä ennen vihitään kuitenkin käyttöön tallin uudet tilat.

Juhlat järjestetään heti lauantain ratsastustuntien jälkeen, ja kaikki Siltakylän ratsastajat ovat tervetulleita mukaan.

– Voi kun saisin jo näyttää uuden boksen Sintulle, Elina sanoo.

– Hepat kyllä repeävät riemusta, kun jokaiselle on tehty oma huone, Maikki arvelee.

– Sinttu on luvannut ottaa mut kämppäkaverikseen, Elina kikattaa.

Tytöt ja heidän vanhempansa ovat auttaneet Inkaa tallin uudisrakentamisessa.

He tarjoutuivat nikkaroimaan, kantamaan lautoja, siivoamaan ja maalaamaan joka ikisenä viikonloppuna kokonaisen kuukauden ajan.

Opettaja tulee luokkaan, ja Elina saa kertoa yhdessä muiden hevostyttöjen kanssa, miten läheltä liippasi, ettei Inka olisi enää voinut jatkaa ratsastuskoulun pitoa.

– Nykyisin heppoja on kyllä lupa hoitaa pilttuissa, Elina selostaa. – Mutta jokaisella pitää olla lepäämistä varten oma karsina.

– Muunlainen järjestely on laitonta, Roosa säestää.

– Joka hepalla pitää siis olla oma karsina, Maikki lisää. – Mutta Inkalla ei ollut varaa rakentaa uutta tallia.

– Silloin meidän vanhemmat päättivät, että me autetaan Inkaa, Esteri kertoo.

– Ja me uusittiin koko talli ihan itse, Anni sanoo.

Luokkatoverit kuuntelevat hievahtamatta, ja sitten Lilli kysäisee, mitä se semmoinen laiton tarkoittaa.

– Meillä on erilaisia lakeja, joita jokaisen pitää noudattaa, opettaja selittää. – Laiton tarkoittaa, ettei joku noudata lakeja.

– Olisko ne paiskanneet Inkan vankilaan, jos se ei olisi uusinut tallia? Kalle kysyy.

– Ei nyt sentään, mutta hän ei olisi sen jälkeen voinut enää pitää hevosia, opettaja vastaa.

Pulpettien siivouksen jälkeen opettajalle ojennetaan joulukukat, joihin luokka on kerännyt rahaa. Sitten mennään yhdessä juhlasaliin. Siellä pidetään yhteinen päätöstilaisuus koko koululle, ja hevostytöt istuvat tietysti samassa porukassa.

Kun lauletaan ”Ei liinakkommekaan nyt enää talliin jää”, tytöt vilkuilevat

toisiaan ja laulavat sen kohdan oikein kovalla äänellä. Laulussahan puhutaan hevosista, maailman tärkeimmästä asiasta!

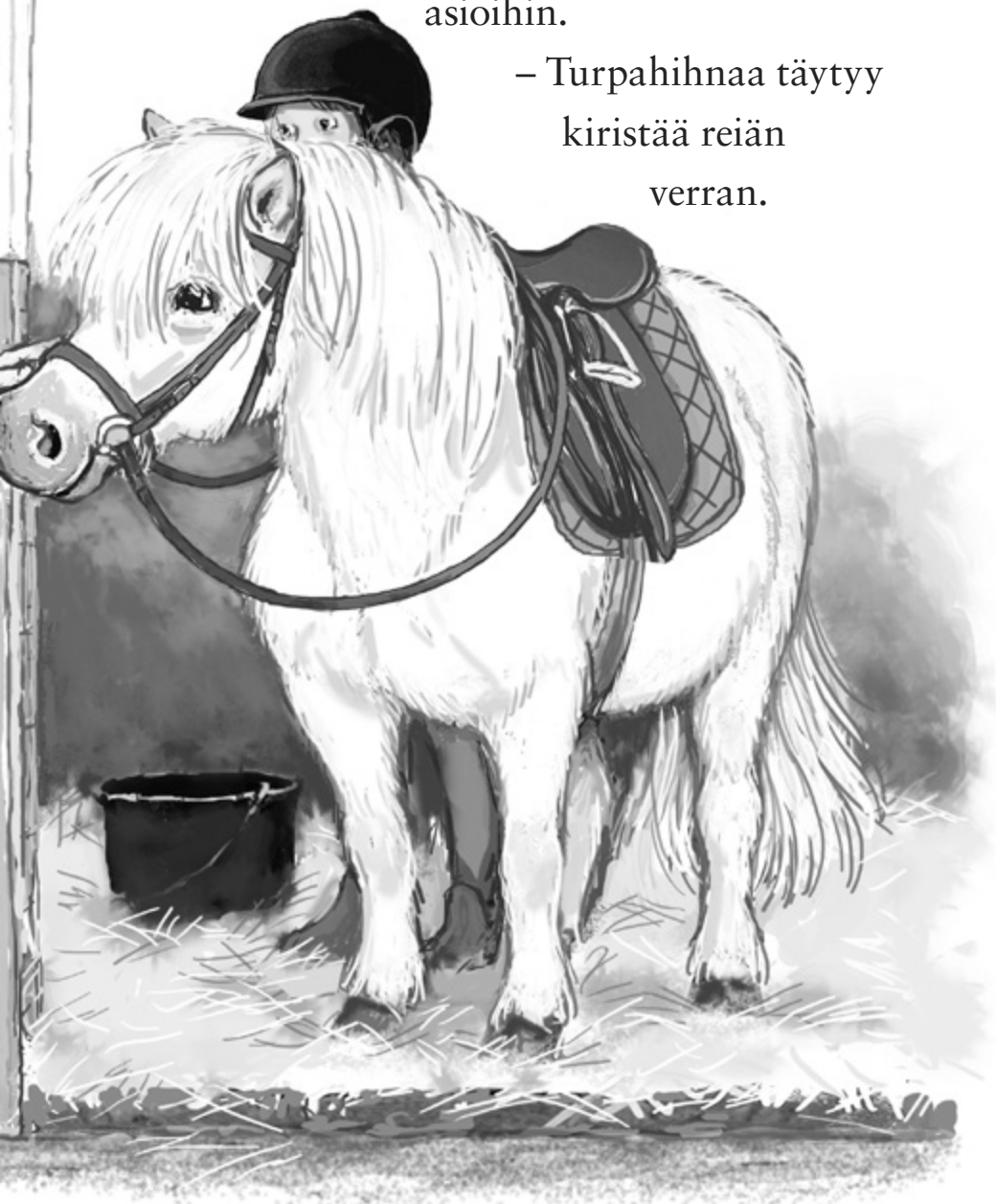
Nyt on perjantai, eikä tytöillä ole tallitöitä, mutta koulun päätösjuhlan jälkeen he lähtevät joka tapauksessa Siltakylän tallille tervehtimään lemppareitaan. Sielläpä touhuaakin nyt toinen tyttöporukka, joka laittelee poneja kuntoon tunnille.

Vakihoitajat ovat enimmäkseen vain tiellä, mutta Elinan

pitää kaikesta huolimatta käydä halaamassa
Sinttua, eikä hän malta olla puuttumatta
asioihin.

– Turpahihnaa täytyy
kiristää reiän
verran.

Elina aikoo juuri lisätä, että satulakin on liian takana, kun Inka tulee paikalle.

– Minä tarkistan, että varusteet on puettu kunnolla, Inka sanoo. – Te hoitajat voitte vaikka koristella uuden puolen joulukuntoon, koska te nyt kerran olette täällä.

Inka ei ole vihainen, mutta Elina tietää kuitenkin tehneensä väärin. Ponit ovat yhteisiä kaikille tallin ratsastajille, ja hoitajien tulisi pitää se mielessä. Mutta kun se on niin vaikeaa!

Sydämessään Elina tuntee, että Sinttu kuuluu vain hänelle. Se on hänen maailmansa keskipiste,

eikä Elina halua jakaa sitä kenenkään kanssa.

Kyllä on rasittavaa istua satuhuoneessa muiden tyttöjen joukossa, kun tietää, että kohta joku muu pääsee ratsastamaan Sintulla.

– Sinttu on ihan liian monen likan lemppari, Elina mutisee. – Eihän se saa ikinä levätä.

– Semmoista se on parhaan ponin kanssa, Roosa sanoo.

– Niin, mutta Sinttu on hankala ratsu, Elina väittää.

– Onhan se, mutta siitä huolimatta Sinttu on kaikkein pisimmälle koulutettu, Sara-Liina sanoo.

– Hyvän ratsastajan alla Sinttu on ehdottomasti tallin paras, Roosa säestää.

– Mitä sä tuolla tarkoitat? Elina tiukkaa.

– Älkää viitsikö, Maikki sanoo.

– Kaikkihan me tiedetään, mitä mieltä Inka on meidän ainaisesta kinaamisesta.

Tyttöjen välit kiristyvät aina välillä, mutta useimmiten riidat loppuvat yhtä nopeasti kuin ovat alkaneetkin. Ja tätä nykyä heillä on sentään uusi hieno talli, jonka he saavat koristella vihkimistilaisuutta varten.

Hetken päästä he jo auttelevat toisiaan. Tallikäytävälle kiinnitetään hileillä ja

punaisilla nauhoilla koristeltuja havuja.
Yli jääneet joutavat hevosten uusien
nimitaulujen ympärille.

Viimeiseksi kohennetaan karsinoiden
patjat, ja käytävä lakaistaan vielä
kertaalleen.

– Nyt mä lähden kotiin odottelemaan huomista, Maikki sanoo lopulta.
– Sama täällä, Elina nauraa.
– Sen jälkeen voidaankin ruveta odottelemaan valmennusleiriä, Sara-Liina vitsailee.

Tällaista se on Siltakylän ratsastusporukassa. Edessäpäin häämöttää aina jotain jännittävää. Saa hoitaa lempiponiaan ja unelmoida yhdessä tallikavereiden kanssa.

Elina kuiskaa hyvästit Sintulle kulkiessaan ratsastuskentän ohi. Kohta sinä olet taas vain minun heppani, hän ajattelee.

Ikuisesti isosisko

Elina herää varhain lauantaiamuna ja ajattelee heti Sinttua. Tänään se pääsee viimeinkin uuteen hienoon karsinaansa!

Aloittelijoiden syyskausi päättyy lauantaina, ja heti viimeisten ratsastustuntien jälkeen aloitetaan vihkimisseremoniat. Joululomalla tenaville pidetään vielä Joulukivaa tallilla -päivä, ja sen jälkeen ainoastaan hoitajat ratsastavat poneilla loman aikana.

Elina sivelee sormellaan yöpöydällä jököttävää Sintun kuvaa. Hän unelmoi

istuvansa Sintun
satulassa.

Samassa paikalle
ryntää Elinan pikku-
sisko Linnea, joka
ryömii peiton alle.

– Nyt jutellaan
hepoista, Linnea määrää.

– Millä ponilla sä haluat ratsastaa tänään?
Elina kysyy.

– Japella, Linnea vastaa.

– Mitä varten melkein aina Japella? Elina
ihmettelee.

– Koska se ymmärtää mua niin hyvin,
Linnea selittää.

– Ai se ymmärtää, että sä haluat laiskotella?

Elina kiusoittelee Linneaa, kunnes Linnea
kiljuu: ”Lopeta!” ja huutaa isää ja äitiä
apuun.

– Shh, Elina suhisee. – Ne nukkuvat vielä.

– Mutta mä olen hereillä, Linnea sanoo nyrpeänä.

– Et sä voi aina ajatella vain itseäsi, Elina sanoo.

– Kyllä mä ajattelen välillä Jappeakin, Linnea vastaa.

– Höperö!

Elina kutittaa Linneaa, kunnes sisko alkaa taas kiljua. Tällä kertaa äiti ilmestyy paikalle katsomaan, mitä on tekeillä.

– Me jutellaan hevosista, Elina nauraa.

– Elina kiusaa, Linnea sanoo kärttyisästi.

Pikkusisko on kyllä kiva olemassa, mutta joskus on rasittavaa olla aina se isompi, jonka pitäisi osata käyttäytyä. Kuten juuri nyt, kun äiti sanoo ankaralla äänellä, että Elinan pitää olla kiltti pikkusiskolleen.

– Kyllä mä sanoin sille, että te nukutte vielä, Elina puolustautuu. – Mutta Linneahan kiljuu aina kamalasti, jos ei saa tahtoaan läpi.

– Sä kutitit mua, Linnea syyttää.

– Ja sä saat häipyä mun huoneestani, Elina tiuskaisee.

Linnea tassuttelee äidin perässä alakerran keittiöön. Elina jää sänkyyn makaamaan ja ajattelee, että elämä on kauhean epäoikeudenmukaista. Ei auta, vaikka isä tulee istumaan sängyn laidalle ja sanoo, että Elina on Linnean esikuva.

– Hän ihailee sinua, isä sanoo. – Linnea haluaa olla kuin sinä.

– Eihän kukaan voi olla samanlainen kuin minä, Elina väittää.

– Ei voikaan, mutta tiedät kyllä, mitä tarkoitan, isä jatkaa.

– Miksi Linnean täytyy koko ajan matkia mua? Elina mutisee.

– Antaisitko Linnean pois, jos voisit? isä kysyy.

– En tietenkään, Elina vastaa.

– Siinä näet, isä nauraa.

Sitten Elina juttelee isän kanssa, miten ihanaa on, että ponit saavat kukin oman karsinan. Siellä ne voivat oleskella vapaasti sen sijaan että joutuisivat seisomaan pilttuuseen sidottuina.

– Mä voisin muuttaa Sintun luokse asumaan, Elina sanoo.

– Eikö karsinassa ole hurjan kylmää ja ikävää? isä kysyy.

– Ei yhtään, Elina sanoo.

– *Tule nyt vain, Elina houkuttelee.*
Sinttu nostelee kavioitaan korkealle astuessaan
ovesta sisälle. Sitten se seisoo hipihiljaa ja
hengittää sieraimet suurina.
– *Sun uusi huone, Elina selventää.*

Joululoma alkaa juhlallisesti, kun Siltakylän uudistettu talli vihitään käyttöön. Sinttu ja muut ponit saavat uudet, tilavat karsinat ja Nanu myös uuden hoitajan. Muutokset aiheuttavat hämmennystä ystäväporukassa, mutta onneksi kouluvalmennus palauttaa kaikkien ajatukset ratsastukseen. Elina on varma, että Sintusta tulee vielä hieno kouluratsu, mutta iloa varjostaa huoli Annista. Ystävän elämässä on surua, joka saa Elinankin vakavaksi. Onneksi heillä on paitsi toisensa myös iki-ihanat ponit, joiden pelkkä läsnäolo tekee maailmasta paremman paikan.

Tavataan tallilla, Sinttu! on 18. osa hevostyttöjen suosikkisarjassa, jossa seurataan Elinan ja hänen hoitoponinsa Sintun elämää Siltakylän tallilla.

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist
ISBN 978-952-04-2161-8 • L84.2 • www.tammi.fi